

KAIP MOČIUTĖ (TIK SU BARZDA)

– Robotas!

Išsišiepiau:

– Šaunu, tiesa?

– Negaliu patikėti, kad ROBOTAS taps tavo aukle, – Ali papurtė galvą. – Tai neteisinga! Aš eisiu namo *su tetule* ir prižiūrėsiu savo mažuosius pusbrolius, o tu leisi laiką su ROBOTU!

– Tai paprašyk leidimo pas mane užėiti.

Mano geriausias draugas susiraukė.

– *Jokių linksmybių, kol neparuoši namų darbų!* – tetulės balsu pasakė Ali, jis puikiai mėgdžioja

balsus ir visada mane prajuokina. – Ei, kaip manai, į ką jis bus panašus? – paklausė draugas, siekdamas puspalčio. – Gal tavo robotas bus visas auksinis, kaip C-3PO iš „Žvaigždžių karų“? Arba transformeris kaip Optimas Primas, o gal Kamanė!? Argi nebūtų ŠAUNU?

– Močiutė pasakojo kurianti robotą, kuris atrodo kaip žmogus, kad niekas nesuprastų, kas tai.

– Ak taip, pamiršau, kad robotą sukūrė tavo močiutė, – Ali atrodė sunerimęs. Regis, jis prisiminė **AUTOMATINĮ KOŠĖS MAIŠYTVĄ**, apie kurį man vis dar sapnuojasi košmarai, o Ali nuo tada neleidžiama pas mane nakvoti.

Tikriausiai turiu paaiškinti. Mano močiutė yra išradėja. Ji kuria įvairiausių įrenginius ir mechanizmus. Kai kurie iš jų netgi veikia... Na, dažniausiai.

– Ei, – sušnibždėjo Ali. – Kaip manai, jei Bretas sužinotų, kad įsitaisė robotą žudiką, gal jis paliktų mus ramybėje?

Dirstelėjome į kitą rūbinės pusę, kur Bretas Bertonas kratė ant grindų kažkieno krepšio turinį.

– Nežinau. Tikriausiai močiutė užprogramavo robotą dirbti aukle, o ne būti žudymo mašina.

Akimirką Ali atrodė nusivylęs, o tada jo veidas nušvito.

– Sveika, Ivana!

Nesuprantu, kodėl Ali mano, kad Ivana tokia jau puiki. Pirma, ji yra mano dvynės sesers draugė, o tai, jei paklausite manęs, liudija apie rimtą sveiko proto stygių!

– Labas, Džese! – jau ne taip susižavėjęs pasisveikino Ali.

Nieko neatsakiusi mano sesuo nusivedė Ivaņą prie durų, tarsi mūsų iš viso nebūtų.

Ali taip atsidėjęs šypsojosi Ivanai, kad nepastebėjo, kaip prisiartino Bretas.

Smūgis pargriovė mus abu: aš suklopau užkliu- vęs už savo krepšio, o Ali užvirto ant manęs.

– Žiūrėkit, kur einat! – prunkštelėjęs pasakė Bretas ir nukrypavo ieškoti kitų aukų.

– Man nerūpi, kam tavo močiutė sukūrė robotą, – pareiškė Ali, padėdamas man atsistoti. – Vis tiek paklausiu, ar jis negalėtų susitvarkyti su Bretu!

Pamatęs savo seserį lūkuriuojant žaidimų aikštelės pakraštyje, iš karto supratau, kad kažkas negerai.

Džesė yra mano dvynė sesuo, o tai reiškia, kad mums visą gyvenimą nepavyks vienam kito atsikratyti. Net negaliu atšvęsti gimtadienio, kad ji nesipainiotų po kojomis! Žinoma, Džesė elgiasi taip, tarsi visa tai MANO kaltė, lyg būčiau *tyčia* gimęs gadinti jai smagumą. Mokykloje stengiamės kuo mažiau bendrauti tarpusavyje, o tai šiek tiek sudėtinga, kai esi įstrigęs toje pačioje klasėje. Todėl, patikėkite manimi, sesuo NELAUKIA manęs, kad kartu grįžtume namo.

– Neikit ten! – Džesė nutempė mudu su Ali atgal prie sienos. – Jis prie vartų! – perspėjo sesuo. – LAUKIA MŪSŪ!

Prireikė kelių akimirklų suprasti, kad ji kalba apie robotą. Džesė tuo sumanymu džiaugėsi dar mažiau nei aš.

Dirstelėjau iš už kampo ir iš karto pamačiau savo naująją auklę. Norėčiau pasakyti, kad dėl šalia stovėjusio mūsų šuns Digbio, bet tai būtų melas. Roboto tiesiog buvo neįmanoma nepamatyti.

– Ak! – tepasakė Ali.

Nesu tikras, ar tas *ak!* pajėgus viską išreikšti...

Reikalas tas, kad mano močiutė ne tik yra išradėja, negana to, ji šventai tiki
PAKARTOTINIŲ PANAUDOJIMU.

Savo namuose močiutė turi tris pašiūres, garažą ir du miegamuosius, prikimštus daiktų, kuriems „reikia tik...“ (įrašyti savo nuožiūra). Kad ir dviratį, kuriam „reikia tik *rato*“, ar milžinišką

pastatomą laikrodį, kuriam „reikia tik *valandinės rodyklės*“. Laikrodis puikiai rodo laiką ir tvarkingai muša valandas, tik niekada nežinai, kiek jų yra.

Sąrašą galima tęsti, bet nenoriu. Jau supratote, ką ketinu pasakyti.

Močiutė nekenčia švaistymo, todėl jos išradimai visada būna padaryti iš kitų daiktų dalių, kurioms nebuvo skirta atsidurti kartu. Regis, tai paaiškina, kodėl mūsų naujoji auklė vilkėjo senu močiutės puspalčiu – tuo raudonu su rožinėmis gėlėmis ir kailine apykakle.

– Jis atrodo kaip Kalėdų Senelis! – sudejavo Džesė. – Tik pažvelk į BARZDA!

– Močiutė sako, kad barzda uždengia jungtis ir dėl to nematyti, kad tai netikras žmogus! – paaiškinau seseriai.

– Na jau! – susiraukė Džesė. – Ei! Ar tai mano senieji barbės riedučiai?

– Ir tėtės futbolo kepurė.

– Hm, na, man metas, – pasakė Ali. – Tetulė laukia.

Draugui buvo nesmagu dėl manęs. Tikėjomės šaunaus roboto, tokio kaip transformeris Kamanė,

bet... prie vartų mūsų laukiantis daiktas labiau priminė močiutę su barzda!

Žiūrėjau, kaip Ali nubėgo per žaidimų aikštelę ten, kur jo laukė teta ir klegantis pulkas mažųjų pusbrolių. Pamaniau, kad *jam* pasisėkė.

Tikriausiai močiutė užprogramavo robotą mus atpažinti, nes, vos išlindome iš slėptuvės, jis pradėjo moti:

– Panele
Džese! – sušuko
robotas. – Ponaiti
Džeikai! Kaip malonu su
jumis susipažinti.

Jo žodžiai nuskambėjo
taip, tarsi žemu balsu
kalbėtų močiutė. Tiesą
sakant,
taip ir
buvo,

nes ji pati įrašydavo visų savo išradimų balsus. Jei robotas buvo vyriškos giminės, kaip šis, mūsų išradėja kompiuteriu pastorindavo savo balsą, bet jis vis tiek priminė keistai kalbančią močiutę.

– Mano vardas Džeikas, – pasakiau jam. – TIK Džeikas!

– Atsiprašau, ponaiti Tik Džeikai, – tarė robotas.

– NE! Norėjau pasakyti...

Džesė prunkštelėjo.

– O kuo *tu* vardu?

– Mano vardas Robinas, – atsakė robotas. – Labai malonu su jumis susipažinti.

– Kur automobilis? – paklausiau, svajodamas kuo greičiau dingti nuo mokyklos, kol dar daugiau žmonių nepamatė mūsų su šituo barzdotu, riedučiais avinčiu robotu nevykėliu.

– Yra daugybė automobilių. Ponaiti Tik Džeikai, kurį tau turėčiau rasti?

– MŪSŲ automobilį! Tą, kuriuo grįšime namo!

Robotas pakreipė galvą į šoną ir paglostė barzdą. Tikriausiai močiutė užprogramavo jį taip elgtis apdorojant informaciją – panašiai kaip tas besisukantis ratas, kurį pamatai kompiuterio ekrane laukdamas, kol atsidarys rinkmena.

Galiausiai Robinas prakalbo:

– Šiandien kelionės NAMO... būdas... yra...
PĖSČIOMIS.

– KA? Gal juokauji! Ar žinai, kaip TOLI?

– Septyni šimtai keturiasdešimt metrų, – atsakė robotas. – Eidami vidutiniu greičiu, kelionės tikslą pasieksime po septynių minučių ir trijų sekundžių.

Sudejavau iš nevilties.

– Kodėl neatvažiavai mašina? Prašau, pasakyk, kad močiutė užprogramavo tave vairuoti.

– Kaip pageidauji, – patylėjęs robotas kostelėjo. – Ponaiti Tik Džeikai, man labai malonu pranešti, kad močiutė užprogramavo mane vairuoti.

Džesė ėmė nesulaikomai krizenti.

– Negana to, moku važiuoti dviračiu, vairuoti lėktuvą ir valdyti raketų paleidimo įrenginį atominiame povandeniniame laive.

Sesuo liovėsi juoktis ir įsistebeilijo į robotą.

– Jei moki visus tuos dalykus, kodėl EINAME PĖSTUTE? – buvau toks piktas, kad mano balsas gėdingai spygtelėjo.

– Vaikščiojimas yra puikus kasdienės mankštos būdas, – atsakė robotas taip, tarsi skaitytų iš internetinio puslapio (tikriausiai taip ir buvo).

Pastebėjau, kad, kai Robinas ištardavo žodžius, kurių močiutė nesitikėjo, jis kalbėdavo tuo pačiu elektroniniu balsu kaip kompiuteris namuose. Todėl buvo girdėti pastorintas močiutės balsas, o tada žodis ar du elektroniniu balsu. Nuo to viskas atrodė tik keisčiau.

– Neskubus ėjimas stiprina kaulus ir raumenis, – toliau aiškino robotas. – Sumažina širdies ligų tikimybę ir padeda numesti svorio. Vaikštant į smegenis patenka daugiau deguonies, dėl to gali tapti protingesnis!

– Gaila, kad čia tik septyni šimtai keturiasdešimt metrų, – mestelėjo Džesė. – Džeikai, gal tau vertėtų kelis kartus apeiti kvartalą?

– Cha cha! Tu ne... – ir užsičiaupiau.

Džesė atsigrižo pažiūrėti, ką pamačiau, ir sudejavo.

Prieš kelias akimirkas pamaniau, kad diena jau negali tapti blogesnė...